

РЕШЕНИЕ

№ 5268

гр. София, 25.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 25.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8350** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от адвокат Д. Г., като пълномощник на А. А. Ф. – роден в П., но определящ се като лице без гражданство, против ЗАПОВЕД, рег. № 5364з-1343/28.07.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“- МВР, с която, на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ е продължен срокът на принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, считано от 04.08.2021 г., „до отпадане на обстоятелствата по ал. 6 и при изключенията на ал. 8, чл. 44 ЗЧРБ, но не по – късно от 04.02.2021 г.“. В заповедта, като крайна дата на настаняването е посочена „04.02.2021 г.“, но Съдът приема за несъмнено, че се касае за техническа грешка и годината е 2022.

Жалбоподателят не се явява. Представяван е от адвокат И. Г., който: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства, различни от тези, съставляващи административната преписка; твърди материална незаконосъобразност на оспорената заповед, като счита, че: не е конкретизирано в заповедта и в предложението за издаването ѝ, в какво се изразява несъдействието от страна на чужденеца; не става ясно, какви активни действия са извършени, с цел извеждане на лицето от страната. Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата, с доводи за правилност и законосъобразност на заповедта; претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност

и недоказаност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

В административната преписка са налице данни за това, че: по отношение А. А. Ф. – роден в П., но определящ се като лице без гражданство, със Заповед № 271з-113/04.02.2021 г. началникът на РУ – МВР – Х. е наложил ПАМ “връщане до страната на произход - П.”. Въз основа на друга заповед, № 271з-114/04.02.2021 г., издадена от същия административен орган чужденецът е бил настанен в СДВНЧ – Любимец, на 04.08.2021 г.; преди това, със заповед от 27.10.2020 г. на директора на Областна дирекция – МВР – Г. чужденецът е бил настанен в СДВНЧ – С., за времето от 27.10.2020 г., до 16.11.2010 г. (19 дни), след което бил предаден на ДАБ, поради подадена молба за предоставяне на международна закрила; с решение от 10.12.2020 г. интервюиращ орган от ДАБ е отхвърлил молбата за закрила, а решението му е оставено в сила с решение на Административен съд – Хасково, от 27.01.2021 г.; по време на престоя си в СДВНЧ – Любимец чужденецът е подал втора молба за закрила, на 06.04.2021 г., която не била допусната до разглеждане по същество, с решение на интервюиращ орган, от 28.04.2021 г., което е оставено в сила с решение на Административен съд – Хасково, от 15.06.2021 г. С оспорваната и предмет на настоящото дело Заповед, рег. № 5364з-1343/28.07.2021 г. директорът на Дирекция „Миграция“- МВР е продължил срока на настаняване, считано от 04.08.2021 г., не по-късно от 04.02.2022 г., т.е. – с не повече от шест месеца, като се позовал на Предложение, рег. № 5364р-14539/28.07.2021 г. от началника на Отдел „П.-ДМ. Съдът преценява жалбата като процесуално допустима за разглеждане, но неоснователна.

Настаняването на А. А. Ф. в СДВНЧ е последица от наложена по отношение на нея ПАМ „връщане до страната на произход – П.“ (Заповед № 271з-113/04.02.2021 г.) Настаняването е на основание чл. 44, ал. 6, изр. първо, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ.

Установено е и не се оспорва от страна на жалбоподателя, съответно не твърди и не доказва, че: не притежава лични документи; отказва да съдейства за снабдяването с такива, вкл. за установяване на действителната самоличност (докладна записка на л. 14 от делото); по отношение чужденеца е приключило с отказ за предоставяне на международна закрила съответното административно производство пред ДАБ. Ответникът от своя страна доказва информацията, изложена в предложението на л. 11 от делото за това, че липсата на документ за самоличност е причината да не бъде изпълнена ПАМ, към настоящия момент

Хипотезите, очертани в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Според ал. 8, изр. трето на чл. 44 ЗЧРБ директорът на Дирекция „Миграция“- МВР е оправомощен да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок, не по-дълъг от допълнителни 12 месеца, по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6. Съдът приема, че към 04.08.2021 г. чужденецът е пребивавал в СДВНЧ общо шест месеца и 19 дни, като с процесната заповед срокът е продължен до

общо дванадесет месеца. Максимално допустимият срок, съгласно чл. 44, ал. 8, изр. първо и изр. трето ЗЧРБ е осемнадесет месеца. Изложените по – горе, неопровергани от жалбоподателя факти и доказателствата, представени от страна на ответника установяват, че: чужденецът отказва да се завърне доброволно в страната на произход, а предвид обстоятелството, че не разполага с парични средства и с паспорт, както и че съществува опасност да се укрие, правилно е преценено, че не са на лице основанията по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. От друга страна, макар ответникът да не установява и да недоказва, да е положил усилия за установяване самоличността на чужденеца и за издаване на временни документи за самоличност, с оглед връщане до страната на произход, Съдът приема в тази връзка, че съществува разумна възможност това да бъде сторено. От друга страна не е налице възможност, спрямо чужденеца да бъдат приложени предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като не е изпълнено изискването на чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ за внасяне лично или чрез трето лице на парична гаранция. Същевременно не се твърди, на чужденеца да е осигурено жилище за пребиваване в РБ.

Горните данни налагат извода за наличие на очертаните в ал. 8, изр. трето на чл. 44 ЗЧРБ материалноправни основания, директорът на Дирекция „Миграция“ да продължи принудителното настаняване в СДВНЧ, в рамките на максимално допустимия срок от 18 месеца.

В заключение, оспорената Заповед, рег. № 5364з-1343/28.07.2021 г. е: постановена от компетентен административен орган; съответства на изискванията за форма и е съобразена с коментираните по – горе материалноправни условия за продължаване принудителното настаняване на А. А. Ф. в СДВНЧ, при Дирекция „Миграция“ - МВР. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение е неоснователна, предвид призната от Съда невъзможност на жалбоподателя да заплати държавната такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. А. Ф. – роден в П., но определящ се като лице без гражданство, против Заповед, рег. № 5364з-1343/28.07.2021 г., на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: